

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. w części dotyczącej strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady skierowanym do strony skarżącej w dniu 28 października 2010 r.;
- orzeczenie, że decyzja 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przytoczone przez stronę skarżącą są co do zasady identyczne lub podobne do przytoczonych w sprawie T-4/11 Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 28 października 2010 r. w sprawie F-9/09 Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 stycznia 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa T-6/11 P)

(2011/C 72/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Isabel Vicente Carbajosa (Bruksela, Belgia), Niina Lehtinen (Bruksela) i Myriam Menchen (Bruksela)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 października 2010 r. w sprawie F-9/09 Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji;
- przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej celem zbadania zarzutów stwierdzenia nieważności podniesionych przez skarżących;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i zasady pewności prawa, ponieważ SSP uwzględnił zarzut, który nie został podniesiony w rozpatrywanej sprawie ani nawet zbadany z urzędu, lecz podniesiony w ramach innej sprawy.
- 2) Drugi zarzut, podnoszony pomocniczo, dotyczy naruszenia art. 1, 5 i 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i decyzji w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP niesłusznie orzekł, że EPSO nie jest właściwe do niewpisania zainteresowanych na listę kandydatów, którzy mogą przedłożyć pełne zgłoszenie do konkursu po etapie preselekcji.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Bank Kargoshaei i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-8/11)

(2011/C 72/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Kargoshaei, Bank Melli Iran Investment Company, Bank Melli Iran Printing and Publishing Company, Cement Investment & Development Co., Mazandaran Cement Company, Melli Agrochemical Company, Shomal Cement Co., (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i S. Woog)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 5 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB ⁽¹⁾, oraz pkt 5 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 ⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 28 października 2010 r.
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EU) nr 961/2010 są niezgodne z prawem i nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżących;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące podnoszą na poparcie ich skarg zarzuty, które są identyczne z zarzutami wysuniętymi przez stronę skarżącą w sprawie T-7/11 *Bank Melli Iran przeciwko Radzie*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. L 281, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2011 r. — *Air Canada przeciwko Komisji*

(Sprawa T-9/11)

(2011/C 72/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Air Canada* (Saint Laurent, Kanada) (przedstawiciele: J. Pheasant i T. Capel, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji, w tym art. 2 i 3 lub tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności części decyzji zgodnie z art. 263 TFUE;
- stwierdzenie nieważności grzywny lub tytułem żądania ewentualnego obniżenie kwoty grzywny, w tym obniżenie jej do zera zgodnie z art. 261 TFUE;
- nakazanie Komisji podjęcia środków które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału zgodnie z art. 266 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez *Air Canada* w związku z niniejszą skargą oraz na wszystkich dalszych etapach postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przysługującego skarżącej prawa do obrony ze względu na dokonanie

przez Komisję istotnych zmian w decyzji w stosunku do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i oparcie się w niej na nowej ocenie okoliczności faktycznych i prawnych co do których skarżącej nie zapewniono możliwości bycia wysłuchaną.

- 2) Drugi zarzut opiera się na następujących twierdzeniach:

- podstawę decyzji stanowią niedopuszczalne dowody ponieważ istotne dowody przeciwko skarżącej na jakich opiera się w tej decyzji Komisja są niedopuszczalne,
- uwzględniając pewne dowody przeciwko skarżącej i jednocześnie uznając takie same lub zasadniczo podobne dowody przeciwko innym adresatom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów za niewystarczające do udowodnienia naruszenia oraz nie biorąc pod uwagę sprostowań dotyczących okoliczności faktycznych i wyjaśnień ze strony skarżącej, Komisja naruszyła przewidzianą w prawie UE zasadę równego traktowania oraz nie zastosowała prawidłowych standardów dowodowych zgodnie z prawem UE.

- 3) W trzecim zarzucie skarżąca twierdzi, że nie uczestniczyła w naruszeniu ponieważ:

- w art. 2 i 3 rozstrzygnięcia decyzji brak jest stwierdzenia, iż skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu opisanym w uzasadnieniu;
- Komisja nie spełniła istotnych warunków prawnych przewidzianych w art. 101 ust. 1 TFUE i w mającym zastosowanie orzecznictwie, aby móc przypisać skarżącej odpowiedzialność za jednolite i ciągłe naruszenie;
- na podstawie dowodów, które w świetle drugiego zarzutu Komisja może zgodnie z prawem uwzględnić dla celów ponownej oceny zarzutów przeciwko skarżącej, decyzja nie wykazuje popełnienia przez skarżącą żadnego naruszenia.

- 4) Czwarty zarzut dotyczy braku ustalenia lub ewentualnie prawidłowego ustalenia rynku właściwego z naruszeniem ustanowionego w orzecznictwie UE mającego zastosowanie obowiązku prawnego a w szczególności z naruszeniem zasad pewności prawa i proporcjonalności.

- 5) W piątym zarzucie skarżąca podnosi, iż powinna zostać stwierdzona nieważność grzywny w całości lub ewentualnie powinna ona zostać znacznie obniżona (nawet do zera) z uwagi na inne zarzuty i na niezastosowanie przez Komisję przewidzianej w prawie UE zasady równego traktowania przy ocenie wysokości grzywny.